

گفت و گوی صبا با عوامل فیلم خاطرات بندباز

خانه‌ای برای بیگانه

سینمای هنر و تجربه این روزها فیلمی به نویسندگی و کارگردانی حامد رجبی که یکی از سه فیلمنامه نویس فیلم موفق پرویز هست، روی پرده دارد. تیم بازیگران اصلی این فیلم را فرزاد موتمن، میرسعید مولویان و معصومه بیگی تشکیل می‌دهند. در ادامه مصاحبه خبر نگار صبا با عوامل این فیلم را می‌خوانید.

مریم عظیمی
گفت و گو

حامد رجبی:

فیلم می‌سازم تا جهان اطرافم را بفهمم

ایده اولیه این اثر چطور شکل گرفت؟

بعد از درس‌ها، من روی ایده‌ی فیلمنامه‌ای برای این که خودم کارگردانی‌اش کنم کار کردم، اما پس از دو سال آن فیلمنامه به نتیجه‌ای نرسید، در واقع من از پس‌اش برنیامدم. به همین خاطر کار روی فیلمنامه‌ی دیگری را شروع کردم که خودش به سرانجام رسید، اما به تولید نه. بعد از این اتفاق به همان فیلمنامه‌ی نیمه‌کاره بازگشتم و به نوعی آنرا اوراق و دوباره سرهم‌بندی کردم، بخشهای زیادی حذف شد و حتی داستان هم دوباره شکل گرفت و بالاخره با تغییرات بسیار زیاد این فیلمنامه جدید به ثمر نشست.

این اثر بنوعی یادآور فیلم پرویز است... در این مورد

بگویید.

مسئله پدر و پسر همیشه برای من جذاب بوده است. به هر حال در هر دو فیلم پدر و پسری با هم زندگی می‌کنند و همین موقعیت شباهتهایی بین دو داستان ایجاد می‌کند. این موقعیت همیشه برایم جذاب بوده و چیزی از نامعمول بودن در آن است که امکان شکل گرفتن موقعیت‌های پیچیده‌ای را فراهم می‌کند. اما برای من شباهت خاطرات بندباز و پرویز در همین موقعیت ابتدایی ست و از نظر خودم جهان این فیلم و فیلم پرویز بسیار متفاوت و دور از هم هستند.

از چرایی اکران شدن این فیلم در بخش هنر تجربه

بگویید.

پروانه نمایش خاطرات بندباز با شرط اکران محدود صادر شده است و علاوه بر این فضای اکران به گونه‌ایست که شاید فیلمی مثل فیلم ما شانس چندانی برای جلب نظر سینمادار و پخش‌کننده نداشته باشد. به همین خاطر شاید بهتر باشد این فیلم جایی پخش شود که انتظار مردم از فیلم‌هایش از پیش مشخص است و می‌دانند که با چه چیز مواجه خواهند شد.

آیا ژانر خاصی برای فیلم قائل هستید.

راستش ژانرها و گونه‌های سینمایی هیچ‌وقت دغدغه‌ی من نبوده‌اند و حتی خیلی هم به آنها مسلط نیستم. مثلاً وقتی در سینمای ایران گونه‌های مختلف سینمایی را به عنوان سینمای اجتماعی طبقه‌بندی می‌کنند من نمی‌دانم منظورشان چیست؟ فقط آنقدر می‌دانم که ژانری به نام ژانر اجتماعی نداریم. ولی جدای از همه‌ی این‌ها گونه‌ای در سینمای جهان وجود دارد که در سینمای ایران کسی رغبت

